

Min søn Oliver, der er 29 år gammel, er født som dansk statsborger af dansk mor i udlandet, og han har boet i Danmark fra ni-årsalderen.

Oliver rejste til Vancouver i efteråret 2010 for at arbejde som post doc i fysik betalt via et to-årigt dansk stipendiat (Villum Kann Rasmussen), siden har han et halvt års tid arbejdet for canadiske forskningsinstitutioner.

I løbet af opholdet har Oliver fået en canadisk kæreste, hun er 27 år og canadisk statsborger. De har været kæresten i knap to år.

Oliver fik i begyndelsen af juni en ny post doc stilling på Fysisk Institut på Århus Universitet, han skal starte 1. oktober 2013. Ansættelsen er begrænset til to år med mulighed for forlængelse endnu to år.

Den canadiske kæreste har accepteret at sige sit job op, vinke farvel til familie og venner og følge med Oliver til Århus.

De har købt flybilletter til den 26. september og Oliver skal starte på arbejdet d. 1. oktober.

De har opsagt lejligheden, skaffet en plejefamilie til katten, og bil, cykler og møbler er sat til salg.

Oliver har en lille lejlighed tæt på universitet i Århus, som har været fremlejet, mens han har været i Vancouver, den bliver ledig igen i august i år, så alt så ud til at klappe perfekt.

Oliver og kæresten har hele tiden vidst, at det var nødvendigt at søge familiesammenføring, når den canadiske kæreste skulle flytte med til Danmark.

Både Oliver og jeg har informeret os så godt vi kunne på diverse hjemmesider, jeg har siddet i uendelig telefonkø til Udlændingestyrelsen for at få besvaret vores spørgsmål, og Oliver og kæresten har fremskaffet de relevante dokumenter og udfyldt de nødvendige ansøgningskemaer efter forskrifterne.

Hvis alt gik glat, skulle familiesammenføringen være en realitet, når de unge mennesker ankom til Danmark ultimo september.

Da alt var klappet og klart, gik Oliver og kæresten den 27. juni ned på det danske konsulat i Vancouver for at aflevere ansøgningen om familiesammenføring, sådan som loven foreskriver, og her opstod problemet, da den ansatte på konsulatet spottede, at Oliver var født i Schweiz.

Den ansatte postulerede, at Oliver skulle have søgt om bevarelse af sit danske statsborgerskab inden han var fyldt 22 år, nu var dette tidspunkt forpasset, og så var han faktisk ikke dansk statsborger længere.

Dette kom lidt som en overraskelse for Oliver, som har haft dansk pas fra fødslen, har boet i Danmark siden han fyldte ni år og sågar har været indkaldt til militærtjeneste.

For at gøre en lang snak kort, så var det indlysende for enhver, der har læst Indfødsretsloven igennem, at denne tolkning var lodret forkert, men først fem dage senere efter alenlange mails og flere telefonsamtaler mellem den danske ambassade i Canada og undertegnede kapitulerede man i Canada og gav mig ret i, at Oliver stadig var dansk statsborger og aldrig har skullet søge om bevarelse af sit danske statsborgerskab.

Men kampen stoppede desværre ikke her, for den danske ambassade kunne stadig ikke modtage Oliver's del af ansøgningen om familiesammenføring, fordi han ikke er i besiddelse af et statsborgerretsbevis.

Et statsborgerretsbevis? Indtil dette øjeblik fandtes det ord slet ikke i mit vokabularium, jeg har aldrig hørt om det før, og det havde Oliver heller ikke.

Der skal i denne forbindelse nævnes, at jeg INGEN STEDER, hverken i Indfødsretsloven eller på på Justitsministeriets/Udenrigsministeriets hjemmeside har set nogen bemærkning om, at man skal være i besiddelse af et statsborgerskabsbevis, hvis man i sin tid blev født som dansk statsborger i udlandet og senere, stadig som dansk statsborger, vil indlevere f.eks. en anmodning om familiesammenføring til en dansk repræsentation i et andet land end Danmark.

Jeg kan helt ærligt heller ikke se, hvilken forskel et statsborgerretsbevis skulle gøre i denne konkrete situation..

Min tillid til den danske repræsentations informationsniveau var på dette tidspunkt ikke længere overvældende, og jeg ringede derfor til Justitsministeriets afdeling for Indfødsret.

Det er en bedrift i sig selv at komme igennem til en medarbejder her, men det lykkedes efter en lille times tålmodig venten.

En fuldmægtig ved navn [REDACTED] bekræftede, at Oliver ikke kunne ansøge om familiesammenføring via den danske ambassade uden sit statsborgerretsbevis, sådan var det!

Den normale behandlingstid, når man søger et statsborgerretsbevis, er 14 – 16 måneder, men [REDACTED] ville da ikke helt udelukke, at det i en sag som denne MÅSKE kunne gå LIDT hurtigere.

Som en kuriositet kan det nævnes, at det er ét og samme ansøgningsskema der anvendes til at søge om bevarelse af statsborgerskab og statsborgerretsbevis, så det følte som om, at vi var dømt tilbage til start. For at fuldende elendigheden kunne den afgift på kr. 1.500, som de unge havde betalt i gebyr på konsulatet i Vancouver for at indlevere ansøgningen om familiesammenføring, ikke refunderes, selv om selvsamme konsulat netop havde oplyst Oliver om, at han ikke var dansk statsborger, og derfor egentlig ikke kunne søge om familiesammenføring.

Oliver havde kort forinden hos Borgerservice i Århus rekvireret dokumentation for, at han ikke indenfor de seneste tre år havde modtaget ydelser fra det offentlige, denne dokumentation kræves af Udlændingestyrelsen i forbindelse med ansøgningen om familiesammenføring. Denne dokumentation fik Oliver tilsendt pr. brev til adressen i Canada fra fra Borgerservice i Århus, det var gratis og det tog fire hverdage.

I den periode, hvor man på Den Danske Ambassade i Canada hårdnakket påstod, at Oliver ikke længere var dansk statsborger, henvendte Oliver sig atter til Borgerservice i Århus for at høre, hvorfor man her havde fornyet hans danske pas i 2010, når han angiveligt ikke var dansk statsborger på det tidspunkt og ikke havde været det, siden han fyldte 22.

På Borgerservice i Århus rystede man på hovedet, for alle oplysninger om Olivers færden siden fødslen er tilgængelige hos Borgerservice i Århus, man kunne bekræfte hans danske statsborgerskab ved et enkelt klik på tastaturet, man vidste hvor han var født og af hvem, og man vidste både hvornår han var flyttet til Danmark som barn, hvor han havde boet, siden han flyttede hjemmefra, og hvornår han var flyttet til Canada.

Vi forstår simpelthen ikke, at man på konsulatet ikke kan bruge disse tilgængelige oplysninger fra Borgerservice i Århus i stedet for et kræve et statsborgerretsbevis, et bevis vi aldrig har haft kendskab til eksistensen af, og som det vil tage 14 – 16 måneder at skaffe fra Justitsministeriet.

Så længe Oliver er bosat i Vancouver, skal hans del af ansøgningen om familiesammenføring leveres til konsulatet der, han kan ikke bare selv sende ansøgningen til Udlændingestyrelsen i Danmark. Til gengæld oplyser Udlændingestyrelsen, at Oliver IKKE skal fremvise noget statsborgerretsbevis, hvis han og kæresten afleverer deres ansøgning om familiesammenføring ved personligt fremmøde i Danmark. Her kan Olivers oplysninger fra Borgerservice åbenbart godt bruges.

Oliver og hans kæreste har med andre ord INGEN reel mulighed for at indlevere deres ansøgning om familiesammenføring, før de ankommer til Danmark.

Udlændingestyrelsens SERVICEMÅL er at behandle fuldt oplyste sager indenfor tre måneder, det er som nævnt et SERVICEMÅL, og ingen medarbejder i Udlændingestyrelsen turde udtale sig om den reelle sagsbehandlingstid.

SUMMA SUMMARUM:

Familiesammenføringsprocessen forsinkes i tre måneder, fordi ansøgning først kan leveres, når de unge mennesker er kommet til Danmark.

Den canadiske kæreste må nu starte sit liv i Århus op som turist i tre måneder, hvor hun er uden arbejdstilladelse, uden dansk sygesikring og uden tilbud om danskundervisning.

Trækker det ud med familiesammenføringen, ender hun i den situation, at hun midlertidigt skal forlade Danmark efter de tre måneders ophold, hun har ret til som turist.

Jeg synes, det havde være rimeligt, om Oliver og hans kæreste fik muligheden for at indsende deres ansøgning om familiesammenføring fra Canada, statsborgerretsbevis eller ej, så de dermed fik den samme retsmæssige stilling, som de ville have fået, hvis blot Oliver ikke var blevet født i udlandet.

Ifølge os er Oliver og kæresten fanget i et bureaukratisk spind, vi føler os magtesløse, og det er vildt frustrerende.

I Danmark får de unge mennesker tudet ørene fulde med, at de skal rejse ud i verden i forbindelse med deres uddannelse og deres forskningsprojekter, jeg er enig i det budskab, og det er præcis det, Oliver har gjort.

Ikke overraskende medfører sådanne studie- og arbejdsophold i udlandet, at danske statsborgere stifter familie og evt. får børn, mens de er i udlandet,

Ironisk nok er Oliver netop endt i den aktuelle klemme, fordi vi, hans forældre, også rejste rundt fra job til job i udlandet i en årrække, mens vi var yngre, så Oliver og hans to søskende kom til verden forskellige steder i Europa.

Vi har som nævnt ikke været i stand til at finde nogen skriftlig dokumentation for kravet om statsborgerretsbevis i den givne situation, jeg har kun fuldmægtig [redacted] ord for det, og uanset mener jeg ikke, at Oliver har haft en jordisk chance for at forebygge den situation, han nu står i.

På Justitsministeriets hjemmeside står der:

“Personer, der har erhvervet dansk statsborgerskab ved erklæring eller ved lov (naturalisation), vil i forbindelse med erklæringen eller naturalisationen have modtaget et statsborgerretsbevis.”

De danske statsborgere, der er født som danske statsborgere i udlandet og som siden “automatisk” – i kraft af deres danske bopæl - har opfyldt reglerne for at bevare deres danske statsborgerskab, når de fylder 22 år, får derimod intet statsborgerretsbevis, og de får end ikke information om, at det findes, og hvad det skal bruges til.

Det er mit håb, at man i Indfødsretsudvalget vil bede justitsministeren dokumentere, at der vitterligt findes lovgivningsmæssig belæg for at kræve statsborgerretsbevis i den givne situation.

Kan lovgivningsmæssig belæg herfor dokumenteres, er der set fra mit synspunkt behov for, at man enten at ændre reglerne eller at man informerer den berørte gruppe borgere om lovkravet f.eks. i forbindelse med udstedelse af pas.

Alternativt kunne man fremsende et statsborgerretsbevis til de danske statsborgere, der automatisk beholder deres danske statsborgerskab, når de fylder 22 år.